

Bilag 7.

Til det i Anledning af Forslag om Fornyelse af Lov om midlertidig Fordeling og Regulering af Arbejde nedsatte Udvalg.

I Anledning af, at Lov Nr. 280 af 30. Maj 1940 om midlertidig Fordeling og Regulering af Arbejde udløber den 31. Marts d. A. og der derfor er optaget Forhandlinger om Lovens Fornyelse, skal undertegnede Funktionærgrupper tillade sig at fremsætte følgende Udtalelse for det af Folketinget nedsatte Udvalg:

Løsningen af den Opgave, som Loven tager Sigte paa, maa, saaledes som Forholdene har udviklet sig nu, være en Samfundsopgave, hvorfor vi skal tillade os at fremhæve det efter vor Opfattelse urigtige i, at Byrderne herved ogsaa fremtidigt, saaledes som det foreslaas i det foreliggende Udkast til Lov, skal bæres alene af Løntagerne, i Særdeleshed fordi den forløbne Tid har vist, at Lovens Bestemmelser kun meget spredt og ret vilkaarligt har været til Støtte for Landets Funktionærgrupper.

En fortsat Særbeskatning af Løntagerne til Fremskaffelse af Midlerne til Lovens Formaal vilde have været forstaaelig, hvis Løntagerne under den hidtidige økonomiske Udvikling siden Krigens Udbrud havde været begunstiget paa de øvrige Samfundsgrubbers Bekostning, men dette er jo saa langt fra Tilfældet. Tværtimod kan det siges, at Stigningen i Leveomkostningerne har paalagt Løntagerne mindst lige saa store Byrder som paa Samfundets øvrige Erhvervsgrupper, taget i Gennemsnit.

Principielt skal vi derfor tillade os at henstille, at man ved Lovens Fornyelse fremskaffer de til dens Formaal fornødne Midler ved ordinær Beskatning, subsidiært, at det foreliggende Lovforslag ændres saaledes, at der foretages en Reduktion af samtlige foreslaaede Sats.

Vi anerkender fuldt ud Bestræbelserne for at lette de lavest gagerede Funktionærers økonomiske Stilling derved, at disse efter det foreliggende Udkast til Lov dels fritages for Lønskatten, dels opnaar en Reduktion i denne, men vi tillader os dog at fremhæve, at den Omstændighed, at de højere Lønsatser ikke opnaar en tilsvarende Reduktion, er særlig urimelig, fordi disse Sats i de fleste Tilfælde omfatter Løntagergrupper, som Loven selv sætter uden for sit Omraade, nemlig ved Bestemmelsen i Lovens § 3, hvori det fastsættes, at „en Arbejdsfordeling ikke kan omfatte Personer, hvis fulde Arbejde er nødvendigt for paagældende Virksomheds forsvarlige og økonomiske Drift“.

I Relation til vort subsidiære Ønske skal vi derfor tillade os at foreslaa, at de aarlige Bidrag for Lønindtægter

fra 4 801 Kr. til 6 000 Kr. ansættes til 96 Kr. og
— 6 001 — og derover — — 156 — ,

saaledes at den i Forslaget optagne nye Sats fra 4 801 Kr. til 5 400 Kr. bortfalder.

Endelig skal vi tillade os at paapege det meget uheldige i, at den gældende Lov fortolkes saaledes, at det paalægges en Løntager, saafremt han ved en fremtidig Lønforhøjelse (f. Eks. Dyrtilstillæg, Tantième, Gratiale etc.) rykker op i en højere Indtægtsgruppe, da skal efterbetale for den forløbne Periode.

En saadan Efterbetaling er i sig selv en Dobbeltbeskatning og forringer paa urimelig Maade Værdien af de Tillæg, som vedkommende Arbejdsgiver har ment at maatte yde under Hensyntagen til den paagældende Løntagers fremtidige økonomiske Stilling.

Ogsaa ud fra disse Betragtninger maa vi være af den Opfattelse, at det vilde være retfærdigt, om de til Fordeling og Regulering af Arbejde nødvendige Midler